

er det en besynderlig Opgave, som var tiltænkt Konseilspræsidenten: efter at disse Forhandlinger var førte mellem Partiernes da at skulle gaa til Hans Majestæt Kongen og søge at paavirke ham i den Retning, som Konseilspræsidentens Parti ønskede, og om hvilken det maatte vides, at det ikke var den, der laa de andre Partier paa Hjerte.

Overfor denne i enhver Henseende konstitutionelt urigtige Løsning af Spørgsmaalet formulerede vi paa ny vort Tilbud, saaledes som det konstitutionelt maatte stilles, nemlig saaledes at det Svar, der fra Rigsdagen blev givet Hans Majestæt, var et politisk Svar, en Meddelelse om, hvorledes Ministeriet kunde dannes, hvorledes Sammensætningen kunde være, og der maatte vi, som jeg tidligere har begrundet, fastholde Nødvendigheden af, at Folketingets førende Stilling fik sit Udtryk. Hyem der derefter, naar Rigsdagen saaledes havde fremstillet sit politiske Syn paa Tingene, og hvis en Overenskomst var opnaaet, skulde være dette Ministeriums Leder, maatte efter vor Forfatning bestemmes af Kongen. Hvad Partiernes kunde gøre, var i saa Henseende at anbefale en Mand til Kongen, og til fri Forhandling herom erklærede det radikale Venstre og Socialdemokratiet sig villige og fastholdt deres Villighed hertil under den sidste Dags sidste faa Minutter af Forhandlingerne. Ved det Tilbud, som vi saaledes gav, svarede vi paa Venstres Spørgsmaal, saaledes at vi først bragte den ukonstitutionelt formede Afgørelse ind i et rigtigt konstitutionelt Leje. Og dernæst svarede vi overfor Venstres Erklæring om, at det var villigt til, at Konseilspræsidenten enten kunde blive et Medlem af dette høje Ting eller et Medlem af det nuværende Ministerium — disse to Mænd tilhører 2 forskellige Partiretninger —, altsaa en Ordning, hvorved enten Flertallet af Regeringen kunde være moderat-konservativt med Medlemmer af det konservative Folkeparti som overvejende, eller saaledes at Flertallet kunde være radikalt-socialdemokratisk med et overvejende radikalt-socialdemokratisk Flertal, at vi maatte afvise den Løsning, som lod Samlingsministeriet fremtræde paa en saadan Maade, at Flertallet blev moderat-konservativt, men at vi var villige til Forhandling om det af Partiet i sidste Øjeblik rejste Personspørgsmaal, villige til fri Forhandling. Den

af det ærede Medlem givne Fremstilling, at vort sidste Tilbud viste, at vi ikke ønskede nogen Overenskomst, er altsaa i saa direkte Strid med de foreliggende Forhold, som overhovedet noget kunde være. Det er tværtimod det ærede Medlem og hans Parti, som ved at betegne vort Forslag som uantageligt har vist, hvad maaske en Iagttagelse af disse Dages Forhandlinger har kunnet spore allerede fra Begyndelsen, at der ikke i Partiet fandtes mere end i alt Fald en enkelt Lyst til at bringe denne Sag til Løsning. Det sidste Tilbud maatte være vort ufravigeligt sidste; men deri havde vi ogsaa frafaldet et i øvrigt ganske naturligt Krav, nemlig om, at Samlingsministeriet ogsaa skulde bære det Navn, som Folketingsflertallets Ministerium havde baaret. De Samlingsministerier, som andre Lande har set i denne Tid, har baaret det samme Navn. Men vi frafaldt dette Krav for at vise vor Imødekommen; vi frafaldt vort Krav om, at den udenrigspolitiske Kurs skulde fæstnes derved, at naar den nuværende Konseilspræsidents Navn ikke kunde samle Stemningen om sig, da Udenrigsministerens, som en fra alle Sider absolut nødvendig Deltager i Kombinationen fremhævet Personlighed, kunde være Konseilspræsident. Vi frafaldt dette og stillede Spørgsmaalet om, hvem der skulde have Ledelsen, til fuldkommen fri Forhandling, medens vi kun fastholdt Kravet om, at Ledelsen maatte blive hos det i vor Forfatning førende Ting.

Det ærede Medlem kom derefter ind paa det andet Hovedspørgsmaal, som har været debatteret under disse Dages Forhandlinger, nemlig hvorledes Løsningen af Øspørgsmaalet skulde tilvejebringes; og der holdt det ærede Medlem, som er Ordfører for Flertallet, en Tale, som jeg maaske tør sige er den mest forbløffende politiske Tale, jeg nogen Sinde har hørt, den mest forbløffende Udtalelse, ikke mindst, naar den maaske skal danne Afslutningen paa en lang politisk Tilværelse. Denne Tale sagde jo nemlig kort og godt dette: Venstre er fuldkommen enigt i, at Øerne bør afstaa, det er Venstre ikke blot ud fra tidligere Tidens Opfattelse, men det er det ogsaa nu. Det er altsaa fuldkommen enigt i det af Regeringen foreslaaede Skridt, og derfor agter Partiet Venstre at bringe dette Skridt til Standsning! I sig selv var denne Ud-